

25 maart 2014

De Klachtencommissie seksueel misbruik in de R.-K. Kerk van de Stichting Beheer & Toezicht i.z. Seksueel Misbruik in de R.-K. Kerk in Nederland, verder ook: de Klachtencommissie, geeft op grond van de Procedure Klachtencommissie seksueel misbruik in de R.-K. Kerk (verder ook: de Procedure) het volgende advies inzake de klacht van:

[naam],
geboren op [datum],
wonende te [plaats],
hierna te noemen: klager,
juridisch adviseur: mr. R. Elbaz, boekhouder/incasseur & Company
Lawyer te Andijk,

tegen:

1. *wijlen* **[naam]**,
geboren op [datum], datum van overlijden onbekend,
de persoon over wie geklaagd wordt,
hierna ook te noemen: [aangeklaagde 1],
tijdens zijn leven lid van de Congregatie van de Broeders van O.L.
Vrouw van Lourdes,

en

2. *wijlen* **[naam]**,
geboren op [datum], datum van overlijden onbekend,
de persoon over wie geklaagd wordt,
hierna ook te noemen: [aangeklaagde 2],
tijdens zijn leven lid van de Congregatie van de Broeders van O.L.
Vrouw van Lourdes,

1. De procedure

1.1. Het klaagschrift is opgesteld in de vorm van een aansprakelijkheidstelling van mgr. dr. W.J. Eijk, aartsbisschop van Utrecht en uit dien hoofde leider van de Nederlandse kerkprovincie van de R.-K. Kerk. Het bevat klachten tegen personen die lid zijn van verschillende congregaties. Diverse bijlagen zijn toegevoegd. Het document dat wordt aangemerkt als een klaagschrift in de zin van Procedure is op 20 maart 2013 door de griffie van de Klachtencommissie ontvangen.

De griffier van het secretariaat van het Meldpunt Seksueel Misbruik RKK (hierna: de griffier) heeft de ontvangst van het klaagschrift bij brief van 25 maart 2013 bevestigd en kenbaar gemaakt dat mgr. dr. W.J. Eijk niet de kerkelijk gezagsdrager is in onderhavige zaak. Dit zijn de Broeders van Dongen (O.L. Vrouw van Lourdes). Ook is een toelichting gegeven over de procedure van de klachtenregeling.

De griffier heeft afschriften van het door de Klachtencommissie als klaagschrift aangemerkte document met de bijlagen gezonden aan de verschillende betrokken kerkelijke gezagsdragers met verzoek op de klachten te reageren, voor zover deze klachten leden van hun congregatie betreffen. Daarnaast heeft zij aartsbisschop mgr. dr. W.J. Eijk afschriften ter kennisneming gezonden.

Naar aanleiding van de inhoud van de reacties van mr. Elbaz (gemachtigde van klager) over voornoemde gang van zaken heeft de griffier op 2 april, respectievelijk 6 mei en 29 mei 2013 andermaal schriftelijk toelichting gegeven over de procedure bij de behandeling van klachten over seksueel misbruik.

1.2. Bij e-mail en brief van 8 mei 2013 heeft mr. J.J.C. Doe, juridisch stafmedewerker KNR onder andere aan de griffier kenbaar gemaakt dat de brief van mr. Elbaz ziet op een aansprakelijkheidstelling van het aartsbisdom en verschillende klachten, tegen meerdere congregaties bevat. Aan de vormvereisten waaraan een klaagschrift moet voldoen in de zin van artikel 3.2 van de Procedure, is niet voldaan, aldus mr. J.J.C. Doe.

Van de zijde van de griffier is per e-mail d.d. 10 mei 2013 gereageerd met de mededeling dat de brief van mr. Elbaz voldoet aan de vormvereisten van een klaagschrift in de zin van artikel 3.2 van de Procedure en dat op grond van artikel 3.4.2 van de Procedure door de voorzitter van de Klachtencommissie (voorlopig) zal worden vastgesteld welke kerkelijke gezagsdrager(s) voor de aangeklaagden aansprakelijk zijn.

Op 22 mei 2013 is bij de griffie een schriftelijke reactie op het klaagschrift ingekomen van [naam], Provinciaal Overste van de Congregatie van de Broeders van O.L. Vrouw van Lourdes.

1.3. Vanaf 27 mei 2013 heeft mr. Elbaz diverse nieuwe producties ingediend, in reactie op vragen van de zijde van de Klachtencommissie en de Congregatie en ter adstructie van zijn standpunt. Deze producties zijn telkens in afschrift en ter informatie door de griffier doorgezonden naar de Provinciaal Overste van de Congregatie.

Op 30 juni 2013 heeft mr. Elbaz verzocht om aanhouding van de klacht in verband met nader te vergaren stukken. Bij e-mail van 1 juli 2013 is door de griffier uitstel verleend tot 12 augustus 2013. Voorts is aan mr. Elbaz verzocht nader in te dienen stukken per klacht afzonderlijk in te dienen en, met het oog op een goede procesorde, om dit in een keer en compleet aan te leveren.

Bij e-mail van 29 augustus 2013 heeft de griffier mr. Elbaz bericht dat de door hem ingediende stukken veelal zien op de algemene problematiek van seksueel misbruik in de R.-K. Kerk en de reacties daarop, en dat het haar om proceseconomische redenen niet opportuun lijkt algemene problematiek onderwerp te laten zijn in concrete klachtzaken. Zij heeft in haar mail tevens gemeld dat zij de door hem ingezonden stukken aan de Congregatie zal zenden met het verzoek daarop te reageren en dat zij ernaar streeft de zaak zo spoedig mogelijk in te plannen voor een mondelinge behandeling. Mr. Elbaz heeft daarop laten weten dat hij recht heeft op het indienen van nieuwe bewijsmiddelen.

Bij brief van 27 september 2013 heeft [naam], Provinciaal Overste van de Congregatie gereageerd op de nader door mr. Elbaz ingediende producties. Kort samengevat komt de reactie erop neer dat de Congregatie in de nader ingediende stukken geen aanleiding ziet haar eerder ingenomen standpunt te wijzigen. Ter onderbouwing van het standpunt van de

Congregatie zijn de persoonskaarten van de aangeklaagde [aangeklaagde 1] en [aangeklaagde 2] bij de brief van 27 september 2013 gevoegd.

Mr. Elbaz heeft bij brief van 19 oktober 2013 nog verschillende nieuwe stukken geproduceerd en tevens een nieuwe aangeklaagde geïntroduceerd, genaamd broeder Thaddeus, eveneens lid van Congregatie van de Broeders van O.L. Vrouw van Lourdes.

1.4. Op 12 november 2013 heeft te Utrecht een zitting van de Klachtencommissie achter gesloten deuren plaatsgevonden, waarbij de Klachtencommissie was samengesteld uit de onder aan dit advies te noemen leden.

Klager is verschenen en heeft zijn standpunt toegelicht. Hij werd bijgestaan door zijn juridisch adviseur mr. R. Elbaz en door diens secretaresse, mevrouw [naam].

Namens de Congregatie zijn verschenen [naam], Provinciaal Overste van de Congregatie en broeder Beckers.

Tijdens de zitting is besloten de behandeling van de klacht tegen zowel [aangeklaagde 1] als [aangeklaagde 2] aan te houden in afwachting van het doen plaatsvinden van een fotoconfrontatie onder leiding van mevrouw A.M.W. Verdegaal.

Voorts is aan mr. Elbaz verzocht om te proberen [naam] op te sporen, nu klager tijdens de hoorzitting heeft verklaard destijds met deze [naam] te hebben gesproken over het seksueel misbruik door beide broeders. Daarnaast heeft klager tijdens de hoorzitting verklaard dat zijn huisarts sinds 1972 op de hoogte is van het seksueel misbruik door de broeders in [instelling]. Om die reden is tevens aan mr. Elbaz verzocht te bewerkstelligen dat deze dokter een schriftelijke verklaring daaromtrent wil overleggen.

1.5. Op 6 januari 2014 en 3 februari 2014 hebben fotoconfrontaties plaatsgevonden. Tijdens de fotoconfrontatie op 6 januari 2014 heeft klager uit de selectie foto's [aangeklaagde 2] herkend en aangewezen. [aangeklaagde 1], dan wel broeder [naam], zijn door klager niet herkend in de aan hem getoonde fotoselectie. De conclusie ten aanzien van de fotoconfrontatie op 6 januari 2014 is dat deze gedeeltelijk is geslaagd, althans ten aanzien van de herkenning van [aangeklaagde 2].

Op 3 februari 2014 heeft een tweede fotoconfrontatie plaatsgevonden, gericht op de vraag of klager uit de getoonde selectie de tweede zaalbroeder kan aanwijzen die hem destijds seksueel heeft misbruikt. Uit de getoonde selectie heeft klager de tweede pleger niet herkend. De conclusie ten aanzien van de fotoconfrontatie d.d. 3 februari 2014 is dat deze niets heeft opgeleverd.

Mr. Elbaz heeft bij brief van 7 februari 2014 stukken geproduceerd. Op 12 februari 2014 is vervolgens nog een (reeds eerder door mr. Elbaz geproduceerd) afschrift van de verklaring d.d. 9 september 2013 ontvangen, afkomstig van dr. [naam], geneesheer-directeur van de [instelling].

Bij brief van 20 februari 2014 heeft mr. J.J.C. Doe (juridisch stafmedewerker KNR) namens de Congregatie gereageerd op de voornoemde brieven en stukken van mr. Elbaz.

Door de griffier is op 14 januari 2014 aan mr. Elbaz verzocht of de Klachtencommissie nog nadere stukken betreffende [naam] en een verklaring van de huisarts van klager kan verwachten. Deze stukken zijn evenwel niet bij de Klachtencommissie ingekomen.

De behandeling van de zaak is vervolgens gesloten. Dit is per e-mail van 6 maart 2014 aan partijen medegedeeld, als ook dat binnen een termijn van zes weken een advies van de Klachtencommissie zal volgen.

2. De klacht (zakelijk weergegeven)

2.1. Klager is op last van de overheid in 1940 op driejarige leeftijd samen met zijn broer uit huis geplaatst en heeft sindsdien nagenoeg zijn hele jeugd doorgebracht in verschillende internaten die alle onder toezicht stonden van de katholieke kerk. Gedurende de eerste jaren verbleef hij achtereenvolgens in het kindertehuis [naam] te [plaats], in [instelling] in [plaats], [instelling] in [plaats] en in [instelling] in [plaats] (nu gemeente [naam]). In deze tehuizen is klager zowel lichamelijk als geestelijk misbruikt. Na een kort verblijf in [instelling] in [plaats] is klager overgeplaatst naar [instelling] te [plaats].

In [instelling] is klager regelmatig lichamelijk en seksueel misbruikt door [aangeklaagde 1] en [aangeklaagde 2].

Blijkens de inhoud van het klaagschrift bestond het misbruik erin dat klager medicatie toegediend kreeg om hem zagezegd 'monddood' te maken. Zo kreeg klager grote hoeveelheden 'largactil' toegediend, welke medicatie als bijwerking heeft trillende handen en stramheid. Ook werd op klager shocktherapie toegepast en werd hij soms vele dagen lang naakt in een dwangbuis opgesloten. Hierdoor hadden de [aangeklaagde 1] en [aangeklaagde 2] vrij spel om klager te betasten, af te trekken en te verkrachten. Het op voornoemde wijze seksueel misbruiken van klager gebeurde, aldus de inhoud van het klaagschrift, met een frequentie van drie keer per week.

Ook broeder [naam] zou zich, aldus de inhoud van een aanvulling op het klaagschrift, schuldig hebben gemaakt aan het anaal penetreren van klager. In de bewoordingen van klager, zoals verwoord in de aanvulling op het klaagschrift, ging dit er als volgt aan toe:

'[Naam] was een zaalbroeder van de psychiatrische afdeling van [instelling] gedurende eind 1957 tot en met 1962. Op onze slaapzaal was een apart 'straf'kamertje, dat alleen van buitenaf open gemaakt kon worden. Elke keer dat ik zogenaamd 'opstandig' was na weigering om mij te laten verkrachten door onder meer [aangeklaagde 1] en [naam] werd ik in het 'straf'kamertje opgesloten. [Naam] vertelde smerige seks-verhaaltjes en begon direct mij te verkrachten (anale seks). Ik verzette me zo heftig, dat hij de hulp inriep van de broeders. Het resultaat 'kalmerende' injecties (...) waardoor ik zo willoos werd dat hij uiteindelijk zijn zin kreeg. Soms ben ik verkracht vier à vijf keer per week. Ik heb geprobeerd met de geneesheer/directeur over de verkrachtingen door [naam] en de anderen te praten, maar alles werd van tafel geveegd als zogenaamd niet geloofwaardig. Het gevolg was dat [naam] en natuurlijk ook de anderen vrij spel hadden. Bij verzet werd ik direct vastgebonden, soms twee weken lang.'

Toen de geneesheer/directeur het verhaal van klager niet serieus wilde nemen, zijn bij klager zagezegd 'de stoppen doorgeslagen' met als gevolg een agressieve reactie in de richting van zijn behandelaars. Klager werd krankzinnig verklaard en werd overgeplaatst naar het psychiatrisch ziekenhuis van [instelling]. De reden hiervoor was erin gelegen om klager monddood te maken. Volgens de inhoud van de aanvulling op het klaagschrift en de daarbij gevoegde bijlagen stond klager op het punt gehoord te worden in een zaak tegen een broeder met de naam [naam] (zijnde een aangeklaagde in een klacht van klager, bekend onder

nummer 2013W1003(6)). Dit verhoor heeft nimmer plaatsgevonden, omdat de geestestoestand van klager dit niet toeliet.

Ter zitting heeft mr. Elbaz verklaard dat de klacht van klager zich alleen richt tegen [aangeklaagde 1] en [aangeklaagde 2].

Blijkens de verklaring van klager ter zitting kwam hij in 1957 in [instelling] terecht. In eerste instantie verbleef klager zo'n zes à zeven maanden in de [instelling]. Daarna werd hij overgeplaatst naar de psychiatrische inrichting van [instelling]. Direct bij zijn opname in [instelling] werd [aangeklaagde 2] de vertrouwenspersoon van klager. Volgens klager was dit op opname-afdeling 3. [aangeklaagde 1] was verbonden aan afdeling 12.

Klager kreeg om de haverklap medicatie toegediend en werd dan in een separeercel geplaatst in een dwangbuis. Dat duurde soms wel 48 uur lang. Dit maakte klager hels.

[aangeklaagde 2] misbruikte klager altijd tijdens zijn therapie. Hij had dan vrij spel. Naast het misbruik zoals omschreven in het klaagschrift, hebben de broeders ook een keer een bezemstok in de anus van klager gestoken. Klager heeft hier nog steeds last van. Als gevolg van de medicatie die klager toegediend kreeg in combinatie met de shocktherapieën, heeft klager een tremor overgehouden. Hierdoor kan klager niet meer schrijven.

2.2. Het misbruik door de broeders heeft het verdere leven van klager bepaald. Hij werd nimmer geloofd. Integendeel, hij werd voor gek verklaard en toen hij eenmaal officieel krankzinnig was verklaard werd hij nog minder geloofd. De psychische en emotionele schade die klager in zijn jeugd heeft opgelopen manifesteert zich in concentratiestoornissen, agressiviteit, imaginaire herbeleving van het seksueel misbruik, depressiviteit, minderwaardigheidsgevoelens, meer dan normale faalangst, een verhoogd angstniveau, slaapproblemen, onvermogen tot lichamelijk contact, onzekerheid ten aanzien van de seksuele identiteit en geremdheid in de sociale omgang met mensen. Hij is ook in zijn latere leven nog diverse malen in psychiatrische behandeling geweest.

2.3. Klager wenst de door hem geleden schade, in materiele en in immateriële zin, vergoed te zien. In dit verband heeft de juridisch adviseur namens klager een bedrag van € 140.000,00 betreffende immateriële schade gevorderd en een bedrag van € 200.000,00 betreffende materiële schade, bestaande uit derving van inkomsten.

Opgemerkt dient te worden dat het totaal gevorderde schadebedrag ook ziet op de klachten met de nummers 2013W1003(4) en 2013W1003(6).

3. De reactie (zakelijk weergegeven)

De beide aangeklaagden zijn overleden en kunnen geen weerwoord geven. De Provinciaal Overste van de Congregatie heeft in zijn schriftelijke reactie allereerst een aantal algemene opmerkingen geplaatst ten aanzien van het beleid binnen [instelling], te weten:

- [instelling] was een psychiatrisch ziekenhuis dat was onderverdeeld in verschillende afdelingen waar psychiatrische patiënten werden opgevangen, behandeld en verzorgd.
- In de villa van [instelling] was een jongensafdeling gesitueerd, welke intern de [naam] werd genoemd. Op deze afdelingen verbleven meerderjarige jongens die daar via de Kinderbescherming waren geplaatst vanwege gedragsproblemen en psychische problemen. Bij uitzondering en op advies van een psychiater die bij de

- jongensafdeling betrokken was, werden er wel eens jongens van de jongensafdeling overgeplaatst naar de afdeling van het psychiatrisch instituut.
- Het toedienen van medicatie, zoals 'Largactil' was alleen toegestaan indien de afdelingspsychiater dit voorschreef. Indien een patiënt erg onrustig was, was het wel door de psychiater toegestaan om een kalmeringsdrankje aan de patiënt te geven. Niet kan worden uitgesloten dat, naar gelang de toestand van de patiënt, een kalmeringsmiddel werd ingespoten.
  - Elektroschocktherapie werd enkel door een psychiater voorgeschreven en uitgevoerd. Dit gebeurde altijd onder narcose, die door een arts narcotiseur uit het ziekenhuis werd toegediend. Dit geschiedde alleen op psychiatrische indicatie.
  - Dat patiënten in de isoleercel werden verpleegd kwam voor. Wel diende altijd vooraf of achteraf de psychiater hierover ingelicht te worden. Dit was ook het geval bij toepassing van een dwangbuis of spanlaken.

Met betrekking tot de klacht aangaande [aangeklaagde 1] heeft de Provinciaal Overste van de Congregatie zich op het standpunt gesteld dat [aangeklaagde 1] die lid was van de Congregatie nooit in [instelling] heeft gewerkt. In 1959 vertrok deze broeder naar [land] en in 1971 trad hij uit. Mogelijk is sprake van persoonsverwisseling.

In [instelling] heeft wel een [aangeklaagde 2] gewerkt. Echter, deze broeder was daar niet werkzaam in de periode dat klager in [instelling] verbleef.

Over geen van beide broeders zijn andere klachten c.q. meldingen betreffende seksueel misbruik bekend. Evenmin zijn bij de Commissie Deetman meldingen over hen ingekomen. Navraag bij nog in leven zijnde broeders die op [instelling] werkzaam zijn geweest, heeft geen aanwijzingen opgeleverd voor seksueel misbruik gepleegd door [aangeklaagde 1] en/of [aangeklaagde 2].

De Provinciaal Overste van de Congregatie concludeert dat geen aanwijzingen zijn gevonden voor een mogelijk seksueel misbruik door [aangeklaagde 1] en [aangeklaagde 2], maar dat hij ook geen reden heeft om aan te nemen dat klager onwaarheid spreekt. De Congregatie acht het echter zeer onwaarschijnlijk dat de aangeklaagde broeders hiervan de plegers zijn geweest.

4. De beoordeling

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de klacht

4.1. Allereerst stelt de Klachtencommissie vast dat zij, zoals eerder bij e-mail van 10 mei 2013 door de griffier aan mr. J.J.C. Doe is gemeld, de door mr. Elbaz in de vorm van een aansprakelijkstelling ingediende stukken aanmerkt als een klaagschrift in de zin van artikel 3.2. van de Procedure. Zij acht zich dan ook bevoegd van de inhoud van de stukken kennis te nemen en de klacht te behandelen.

4.2. De Klachtencommissie stelt voorts vast dat zij zich bij de beoordeling zal beperken tot de klachten ingediend tegen [aangeklaagde 1] en [aangeklaagde 2], zoals ook aan de orde gesteld tijdens de hoorzitting van 12 november 2013. Tijdens deze hoorzitting heeft mr. Elbaz immers duidelijk gemaakt dat de klacht van klager enkel betrekking heeft op deze twee broeders en niet ook op broeder [naam].

Ten aanzien van directeur/groepsleider [naam] merkt de Klachtencommissie ten overvloede het volgende op:

Het klaagschrift maakt - waar het de leden van de Congregatie van de Broeders van O.L. Vrouw van Lourdes betreft - ook melding van lichamelijk geweld gepleegd door [directeur/groepsleider]. Hij zou de keel van klager dicht hebben geknepen op de dag dat klager aankwam in [instelling].

Voor zover klager bedoeld heeft om ook een klacht in te dienen tegen [directeur/groepsleider], kan klager in dit deel van zijn klacht niet worden ontvangen. De reden daarvoor is dat de beschuldigingen van klager geen betrekking hebben op mogelijk seksueel misbruik. Hetgeen klager in zijn klaagschrift aanvoert betreft lichamelijk geweld van de zijde van [directeur/groepsleider]. De Procedure ziet slechts op seksueel misbruik. Lichamelijk geweld valt niet onder de definitie van seksueel misbruik, zoals omschreven in artikel 1.3 van de Procedure.

Voor slachtoffers van (uitsluitend) geweld heeft de Commissie Deetman een speciale regeling geadviseerd. Wel is door de Bisschoppenconferentie en de KNR aan het Meldpunt verzocht meldingen omtrent mishandeling te registreren en door te geven. Dat zal dus ook gebeuren met deze klacht.

Ten aanzien van de klacht tegen [aangeklaagde 1] en [aangeklaagde 2]

4.3. Volgens de Procedure moet onder seksueel misbruik worden verstaan iedere gedraging waarbij iemand onder dwang of in een afhankelijkheidsrelatie seksuele handelingen moet verrichten ofwel ondergaan ofwel daarvan toeschouwer moet zijn, dan wel seksueel getinte toenaderingen of uitlatingen in welke vorm dan ook moet dulden. Onder dwang wordt onder meer begrepen: fysiek geweld of dreiging daarmee, psychische druk, intimidatie en/of chantage. Verder wordt onder seksueel misbruik ook verstaan het maken van seksueel getint beeldmateriaal van iemand en het gebruiken en doorgeven daarvan.

4.4. Niet ter discussie staat dat de door klager gestelde feiten moeten worden gekwalificeerd als seksueel misbruik in de zin van de Procedure.

4.5. De verklaring van klager ter zitting is op de Klachtencommissie oprecht overgekomen. Zij zal daarom bij haar beoordeling van deze verklaring uitgaan. De Klachtencommissie stelt voorop dat zij geen enkele aanleiding heeft om de verklaring van klager niet te geloven. Zijn verhaal en de wijze waarop hij zijn verhaal ter zitting heeft verteld hebben op haar een diepe indruk gemaakt. De Klachtencommissie is ervan overtuigd dat klager in [instelling] vreselijke dingen heeft meegemaakt, waaronder begrepen seksueel misbruik.

4.6. Echter, in de onderhavige zaak zijn geen feiten of omstandigheden aan het licht gekomen die de verklaring van klager dat het [aangeklaagde 1] en/of [aangeklaagde 2] waren die hem seksueel hebben misbruikt voldoende kunnen ondersteunen, hetgeen voor een gegrond verklaring van de klacht essentieel is.

Een steunbewijs dient in de eerste plaats specifiek van aard en controleerbaar te zijn. Dat wil zeggen dat het betrekking moet hebben op het door de aangeklaagde individueel gepleegde seksueel misbruik van de klager persoonlijk. Het sterkste bewijs is dat van iemand die persoonlijk aanwezig was bij het misbruik of aan wie klager het direct heeft verteld. Een dergelijke situatie doet zich zelden voor. Het kan echter ook - en dat komt vaker voor - in de

vorm van een verklaring van een ander slachtoffer van dezelfde aangeklaagde over soortgelijk misbruik of door een verklaring van een derde persoon, bijvoorbeeld een familielid, goede vriend of psychiater aan wie het slachtoffer in een vroeg stadium heeft verteld over het misbruik. In het steunbewijs dient een begin van aannemelijkheid voor de klacht van klager te kunnen worden gevonden.

Klager heeft als steunbewijs een verklaring overgelegd van een lotgenoot. Deze verklaring is een anoniem antwoord per e-mail op een op de website KLOKK geplaatste vraag van mr. Elbaz. Uit de verklaring blijkt dat de melder zelf in [instelling] heeft gezeten in dezelfde tijd als klager en dat hij [aangeklaagde 1] en [aangeklaagde 2] uit die periode kent. Nu de melder anoniem blijft kan deze melding niet worden aangemerkt als steunbewijs. Immers, deze is niet controleerbaar. Evenmin is de verklaring voldoende specifiek van aard, zodat zelfs wanneer de naam van de melder bekend was geweest, de verklaring niet als steunbewijs aangemerkt kan worden, nu deze niet ingaat op de aard van het seksueel misbruik noch op de vorm waarin het plaatsvond.

Daarnaast heeft klager diverse stukken overgelegd waaruit volgt dat klager op [dag] [maand] 1957 werd opgenomen op de afdeling [naam]f, onderdeel van [instelling]. Uit de overgelegde stukken volgt voorts dat klager gedurende de jaren 1964-1965 medicatie toegediend kreeg, waaronder 'Largactil' en op [dag] [maand] 1964 werd geplaatst in een gesticht voor krankzinnigen.

Deze stukken bevestigen het verhaal van klager op belangrijke punten. Echter, deze stukken kunnen op zichzelf niet dienen ter ondersteuning van de klacht van klager betreffende het seksueel misbruik door [aangeklaagde 1] en [aangeklaagde 2], nu deze stukken daarover niets zeggen.

4.7. Op verzoek van klager hebben twee fotoconfrontaties plaatsgevonden. Uitkomst daarvan was dat klager [aangeklaagde 2] op een foto heeft herkend en aangewezen. [aangeklaagde 1] is niet door klager aangewezen.

Uit de persoonskaart van [aangeklaagde 2] volgt dat deze broeder op [dag] [maand] 1961 van [plaats] naar [instelling] is gegaan en op [dag] [maand] 1966 van [instelling] naar [land] is vertrokken.

Uit de persoonskaart van [aangeklaagde 1] volgt dat deze broeder nimmer in [instelling] werkzaam is geweest.

Gelet op het voorgaande kan geconcludeerd worden dat het niet [aangeklaagde 1] kan zijn geweest die klager seksueel heeft misbruikt in [instelling]. Met betrekking tot [aangeklaagde 2] kan geconcludeerd worden dat klager pas vanaf september 1961 (klager was bij aankomst van [aangeklaagde 2] dus 21 jaar) tegelijk met deze broeder in [instelling] heeft verbleven. De herkenning van [aangeklaagde 2] en het feit dat zij in dezelfde periode in [instelling] hebben verbleven is enkel een aanwijzing dat de verklaring van klager waar zou kunnen zijn doch is geen steunbewijs, zoals hierboven onder 4.6 bedoeld. Het gegeven dat klager al sinds 1957 in [instelling] verbleef en al 21 jaar oud was toen [aangeklaagde 2] in [instelling] kwam, maakt overigens het verhaal dat klager [aangeklaagde 2] bij zijn binnenkomst in 1957 als vertrouwenspersoon kreeg toegewezen minder waarschijnlijk.

4.8. Klager heeft voorts diverse stukken overgelegd die zien op de psychiatrische behandeling die hij in zijn jeugd en in zijn latere leven heeft ondergaan. Uit de inhoud daarvan komt duidelijk naar voren dat klager in zijn jeugd is getraumatiseerd als gevolg van affectieve verwaarlozing. Nergens in de oude rapporten en verslagen wordt gemeld dat klager

heeft gesproken over seksueel misbruik in zijn jeugd, ook niet in die uit 1988, toen klager niet meer bij de broeders was.

4.9. Tenslotte heeft klager een grote hoeveelheid stukken overgelegd die betrekking hebben op seksueel misbruik binnen de R.-K. Kerk in de wereld en in Nederland. Deze variëren van het verslag van het onderzoek naar toezicht en inspectie in de jeugdzorg in de periode na de Tweede Wereldoorlog van prof.dr. [naam], de conclusie uit het rapport Deetman met betrekking tot het instituut [naam] en het eindrapport van de Commissie Archiefonderzoek handelen Openbaar Ministerie bij seksueel misbruik Rooms-Katholieke Kerk, tot diverse artikelen in de media over onder meer de Paus en het Vaticaan, een brief d.d. 29 september 2010 van advocaat mr.J.J. van der Goen aan paus Dr. J. Ratzinger, en correspondentie tussen mr. Elbaz en de Minister van Veiligheid en Justitie.

Al deze stukken - ook de stukken die over [instelling] gaan - betreffen slechts achtergrondinformatie over seksueel misbruik binnen de R.-K. Kerk in het algemeen, dan wel reacties daarop uit verschillende hoeken. Zij kunnen niet dienen als steunbewijs in de zaak van klager. Daarvoor zijn zij - het is eerder gezegd en het is ook tijdens de procedure aan mr. Elbaz gemeld - te algemeen van aard.

4.10. Steunbewijs in de vorm van een nader schriftelijk verslag van de arts van klager, waarover klager tijdens de hoorzitting heeft verklaard, heeft de Klachtencommissie niet ontvangen, ook niet na rappel van de griffier op 14 januari 2014. Het verzoek van de Klachtencommissie aan mr. Elbaz om te trachten te achterhalen waar [naam] verblijft en hem te vragen een (schriftelijke) verklaring omtrent het verhaal dat klager hem destijds over het seksueel misbruik door de broeders van klager heeft verteld af te leggen, heeft niet tot enig resultaat geleid. De Klachtencommissie heeft van de zijde van klager en zijn juridisch adviseur niet vernomen of en op welke wijze is geprobeerd [naam] te traceren en tot welke conclusie dat heeft geleid.

4.11. Gelet op bovenstaande overwegingen heeft de Klachtencommissie moeten vaststellen dat voor de feiten die klager heeft gesteld onvoldoende steunbewijs is gevonden, zodat de klacht niet gegrond dient te worden verklaard. Zoals reeds aangegeven, is daarmee uitdrukkelijk niet gezegd dat de door klager gestelde feiten niet waar zijn.

Indien in de toekomst alsnog gegevens bekend worden die de klacht ten aanzien van deze (of een van deze) aangeklaagden ondersteunen dan bestaat voor klager de mogelijkheid om ten aanzien van deze aangeklaagde(n) herziening van de uitspraak te verzoeken.

Daarnaast adviseert de Klachtencommissie klager, nu hij kennelijk op last van de Overheid uit huis is geplaatst, te bezien of indiening van een klacht bij het Schadefonds Geweldsmisdrijven ter zake van één van de financiële regelingen voor Slachtoffers seksueel misbruik in de Jeugdzorginstellingen en Pleeggezinnen wellicht zinvol is.

5. Het advies

De Klachtencommissie adviseert de Overste van de Congregatie van de Broeders van O.L. Vrouw van Lourdes de klacht niet gegrond te verklaren.

Dit advies is vastgesteld op 25 maart 2014. door mr. G.A.M. Stevens, voorzitter, Drs. J.L.H.H. Kunnen en mr. A.M.T. Denekamp-Mulder, leden, bijgestaan door mr. L.P. Stapel, griffier, en is ondertekend door de voorzitter.

Tegen dit advies is geen hoger beroep mogelijk. Wel bestaat voor klager en de (gemachtigde van de) kerkelijke gezagsdrager ingevolge artikel 20 van de Procedure de mogelijkheid binnen twee weken na ontvangst van dit advies schriftelijk bezwaar in te dienen indien er naar zijn of haar oordeel een algemeen beginsel van behoorlijke klachtbehandeling is geschonden.

Op grond van artikel 18.5 van de Procedure wordt dit advies binnen twee weken nadat het is vastgesteld bij aangetekend schrijven aan de kerkelijk gezagsdrager en aan klager verzonden.

Op grond van artikel 21.1 van de Procedure stelt de kerkelijk gezagsdrager binnen dertig dagen na ontvangst van dit advies klager schriftelijk en gemotiveerd op de hoogte van de beslissing die hij naar aanleiding van dit advies geeft genomen.

Op grond van artikel 21.3 van de Procedure geeft de kerkelijk gezagsdrager daarbij de mogelijkheden van bezwaar en beroep aan.

Op grond van artikel 21.4 van de Procedure ontvangt de Klachtencommissie een afschrift van de beslissing van de kerkelijk gezagsdrager.